

15872

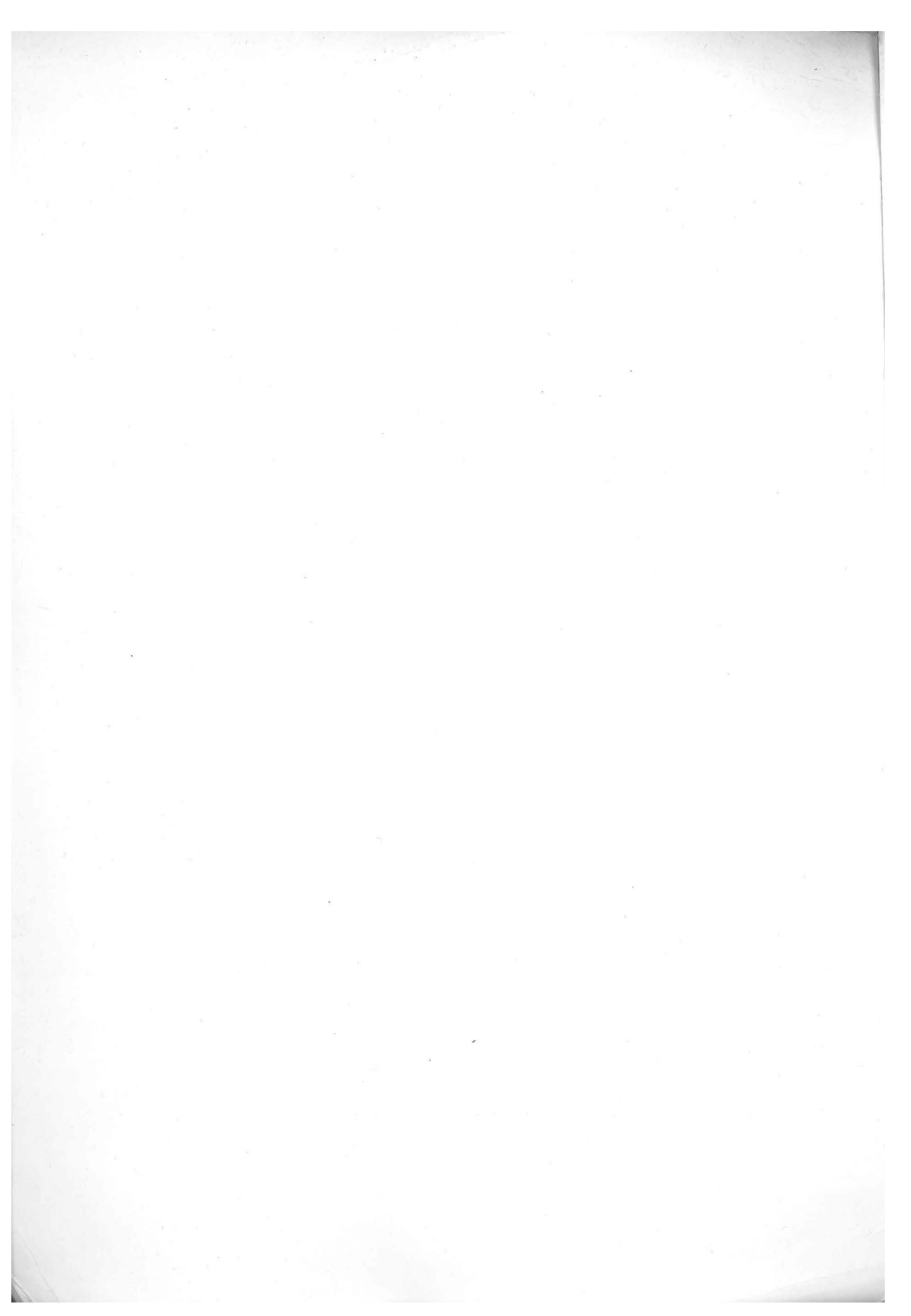
РЕПУБЛИЧКИ ОДБОР ЗА ПРОСЛАВУ СТОГОДИШЊИЦЕ РОЂЕЊА
МИХАИЛА ПЕТРОВИЋА

92 (093): 51 (497.11)

МЛАДЕН СТ. БУРИЧИЋ

УСПОМЕНЕ НА МИХАИЛА ПЕТРОВИЋА

Београд 1968

Библиотека

САНУ

25. VII 60
СГ

Мисам
МЛАДЕН СТ. БУРИЧИЋ
БЕОГРАД, Хаџи-Мелентијева 55
Тел. 40-451

МЛАДЕН СТ. БУРИЧИЋ

УСПОМЕНЕ НА МИХАИЛА ПЕТРОВИЋА

(Говор (сказавањем) на Свесној ученичкој конференцији 3. V. 63.)

Под немачком окупацијом, 8. јуна 1943. из живота старог Београда отишао је велики математичар Михаило Н. Петровић, професор универзитета. С великим научником ишчекао је и велики човек свога времена, јединствен друштвени револуционар који је имао смелости, и дара, да усред мале и врло конзервативне српске престонице, на узбудљивом прелому векова, изгради један весео живот, а да у њему нико не види боема; да сачува лични престиж научника, и са огромним симпатијама и свеопштим признањем, још жив — пређе у легенду. — Оснивач и председник чудесног музичког оркестра од највиспредијих интелектуалаца који су, без нота, „на слух”, односно јаким музичким меморијама, изводили на виолинама, басу и клавиру највиртуозније многе музичке комаде, све народне севдалинке, песме и игре, кола, све до *Мељачке Марсеље*, дивље „Мајстор-Микине” композиције; чаролије: звука, смеха и џумбуса! С њом је друштво Суз (и самим називом бацајући у неоодољиви смех!) постало најзаводљивија приватна капела старог Београда која је својом несравњивом свирком пленила домове само изузетних пријатеља. Каткад и јавне локале, али само с племенитом наменом. С *примањом* др Миком, проф. универзитета, др Костом Јовановићем, чувеним специјалистом-лекаром, Вучковићем, великим жупаном, Јеленком Михаиловићем, проф. и директором „земљотреса” и његовим „озбиљним шалама”, и осталим; та је музичка група достигла висок степен савршенства. Да се не угаси, побринуо сам се с др-ом Геземаном, некадашњим београдским зетом, професором Карловог универзитета да донесе из Прага — тада нам још непознате — инструменте, скривене испод столова, с вечером на коју смо позвали већу групу пријатеља, и цео Суз. Друштво се састало, али је остало погружено. И јавни и тајни инструменти били су у Трнској 11, али ниједан нису пуштани у покрет: у току састанка стигла је вест да је Хитлер напао Француску.

О свом покушају нисам ништа рекао професору Мики, али знам да ме је проказао пријатељ коме сам био поверио тајну... Чуо сам да је слично прошао још један покушај да се тајно

ске", у сјају сећања остала је и једна омирска *рибља вечера* коју је Мика Алас приредио ПЕН-клубу... У свечано уређеној дворани гостионице на углу Душанове улице, у обавезној *вечерњој тоалети*, безмало шездесет чланова и чланица с председником, песником Миланом Ракићем, очекивали су појаву порцулана и кристала, кад се измакоше средишна врата и у средину дворане спустише огроман казан, пун мирисне — *рибље чорбе*. Иза њега, сав увијен у белу прегачу, у високој и пребелој куварској капи, с големом кутлачом — знаком куварског достојанства, — стаде Мика Алас, у пратњи „вечног“ Јеленка и моје скромности. Бивши председник ПЕН-а и министар Милан Грол скочи и развезе предвиђени поздравни говор:

— Голему част смо, господо, дочекали вечерас...

Кутлача искочи високо и прекиде му реч:

— Уф, уф! Остав'те то, молим вас... па овамо сваки са својим тањиром... Лично, него?... Бог срећу дели, а ми, ашчије, чорбу.

Проломно клицање поздрави кутлачу која једним покретом обори, па и нехотице исмеја, и нама већ досадне спољне одлике нашег међународног друштва. Одмах је потекло бучно весеље: са славним песником на челу сви су „пеновци“, у свечаним оделима прилазили казану и пружали тањире. Научник у белој куварској одећи сасвим пословно сагињао се, мешао чорбу, захватао кутлачом и износио, сипао. Потом и својим друговима, па себи. Засео је на своје место одређено за музиканте, и кад је појео чорбу, повратио се; за то време унети су големи блехови са шаранима печеним у сосу од старог белог вина: *пијаним шаранима* — специјалитет Мике Аласа. С првим залагајима са свију страна стизали су похвални поклочи, да *пијани шаран* превазилази све Ђаконије и старе и нове Византије.

Као и увек, вече је отворио професор Јеленко, сладећи шарана гласом врачаре која „прориче“ будућност, — прекидан скоро непрекидном бујицом смеха. С трећом чашом и наздравицом на њему се створио, сав изгужван, као да стиге с буњишта, — цилиндер! И ужасном снагом стао је исмевати формалну страну наше међународности. Наша уздржавања даме-чланице проказивале су чрјском! Тад се у Јеленковим рукама створи позната дебела књига људских глупости и шкакљивих двосмислености из новинских огласа, звана *Цјеломудреније*... Смех је потекао реком и поздрављао сваку славну глупост. Једва да је ико приметио кад је, и како се на глави председника Суза, Мике Аласа, појавила, добога смешна, црвена дечја капица од подвезане — женске чарапе! Истовремено и на осталим „свирачким главама“ — црне женске чарапе! Подвезане, а опуштене, изазивале су по-маму од смеха. Кроз њу су писнуле виолине и — испратиле једну божанску ноћ.

2.

У свој риболов Мика је унео најсавременије преће, зване *лангаши*, дугачке 60, па и 80 метара! *Момци* које је и тада Мика узимао да с њим раде на тал, (раван део), знатним делом заграђивали су велику реку разапетом мрежом, вукли је подуже, заносили са страна, потом завијали и све што мрежа захвати, — извлачили су њом напоље и преносили у чамац, доцније у бродић, најзад у пароброд. По свршеном задатку улов је изношен на најповољније тржиште.

Ловио је преко целог дана. С вечера се повуче за Царску аду, Циганлију или ма коју другу, веже бродић па изиђе на острво. Момци накупе суварака, зачас плане ватра. Чим се разгори жар, на њему се праћакне: сабљар, деверика, шаран или сом. Хлеб и со, у пратњи војничке чутуре од алуминијума. Мика је био и официр, с највишим чином у резерви: потпуковник. И у миру је понекад водио прост војнички живот, у ком су га пратиле и ратничке потребе: револвер, нож и чутурица, увек пуна руже-вине. Риба може и без хлеба, али — „мртва неће у воду”. Мика Алас је често живео на реци, али водом се само — умивао. Још је чудније било што се онако смело загонно за рибом, по вировима и големим дубинама, а није знао да плива! Није се ни женио.

Пламен са разбуктале ватре прсне изнад острва и често измами из шуме једног другог, потпуног друштвеног одметника, који деценијама није излазио из свога чуна, сем кад га истера — лед! Тада извуче чамац на обалу, дно му окрене небу, киши и снегу, а сам се настани под њим. У таквим приликама виђали су га и у механама: набави што намирница које му више није давала река, и одмах, као мечка, у дупљу свога чамца. Кад загуди лед, пробуди га из зимског сна, преврне свој чун и врати на реку... на којој га се никакви закони, ни прописи нису дотицали... Мика му се увек обрадује као драгом сабрату, смелијем и чистијем срцу, које није упрљало никакво људско славољубље. Призове га ватри, подели с њим вечеру — ако није вечерао, — и чутуру. У бунди је увек носио који паклић дувана и шибице за Заврнкапу. И на летњој вечерњој свежини паре се око ватре и ћаскају о свему и свачему. До зевања. Па Зврнкапа утоне у ноћ и шуму, а Мика се завије у бунду до чизама, пубару набије преко ушију, па — главом на пањић, поред ватре. Једни момци с друге стране, а други на бродић са ловом. Ако киши, сви под кровић од шаторског платна. Око њега тамним аријама певуши Сава. Сан потура крила... У висинама се дреше и неразмрсиве загонетке и ребуси.

Са зором Мика је опет на успаваној њиви речног пространства: испитује, слукти. Пада команда, шире се мреже и поклапају тек прогледало големо речно огледало. Роне људи и свуда траже по њему слатке становнике...

Данима тако, докле га и рибарење не замори. Или док се пред њим не дочарају нове скице и замисли. Тада све предаје заменику и освежен, и још црњи и опаљенији, радосно похита уз Јалију — капетан-Мишином зданију.

3.

У потрази за рибом Алас је запазио да му водене крилатице ројевима измичу ушћем у Колубару, и пропадају по вировима и врбацама. Пребибајући воде Колубаре, риболовац је запазио немогуће могућности пловидбе расплинутом реком, с многим острвцима и спрудовима које већа вода брише и односи, мања искупља и ниже коритом. Тога је морало бити одувек, а зна се да је још у првим српским устанцима новог времена та река била пловна до Обреновца. Чак и за ратне бродове! Савремени се пароброди искључили сами: с повећањем терета морали су „газити“ дубље. Нико није мислио на огромну привредну штету и губитак времена у претовару путника и робе у Забрежју.

Из рибара се јавио бродар, а из пловца — научник који се не мири с математичко-физичким проблемима. Кад се водени ниво не може подићи ни регулацијом, ни кишом, остајало је само да се некако смањи тажење савременог пароброда. Чим је правилно постављена, једначина је већ била и решена. За Микино рибарско предузеће могао је послужити и пароброд мањи од *Шарана* Рибарске заједнице, узиманог у најам.

Отказа закуп и одмах огласи да би купио такав и такав паробродити. Нађе се и понуђач: Ловрековић из Новог Сада. Од њега Мика купи парни бродити, карличастог облика, низак. С посадом од пет лица и потпуним „наоружањем“ (угљем и мазивом) газио је само 0,70 м. Дакле: погодан за намењене му испитивачке авантуре.

И једног, можда познојесењег дана 1923. или ранопролећњег 1924, никад се неће утврдити, као да је било пре хиљаду година, а још је живих савременика, па и очевидаца, — као заповедник на своме *Карашу*, Мика Алас уплови у Колубару! Па све лагано напред, с *лецом* (мотком за мерење дубине, с дречећим ознакама) пипајући лево и десно, испитивао је спрудове, меандре и кладе, памтећи сваку и уносећи је у бележник, појави се у Обреновцу, и без прангије начини праву узбуну.

У повратку навигатор је проверио сва стања, израдио пловидбену карту, смислио и поручио дрвени шлеп — равног корита, с поткровљем. Доби допуст и објави да, почев од тог и тог датума, још истог пролећа 1924. *отвара нову паробродску пловидбу и врши превоз путника, пртљага и робе на линији Београд — Обреновац и натраг, без — претовара у Забрежју!*

Објаве је излепио на туђе агенције, извео свога *Караша* с новим шлепом у затон Мале Венеције (испод стуба данашњег

Зеленог моста), стао и чекао. Пред огласе азстајати су пролазници, читали и смејали се. Смејао се и нови пловидбар, и себи и њима. Први се одваживали баџи, потом излетници, па пословни људи. Редовни путници најпосле. И путници и терет примани су на дрвени шлеп; терет на средину, путнике на клупе, окол. *Караш* се доста лако и без кубуре пробијао напред, и прве путничке ласте истовари у Обреновцу. У повратку га испунише радозналци. С обеју страна новом линијом ишло се као у шетњу... Кишно лето те године подржавало је нову пловидбу. И напор се показао уносним.

Али Мику Аласа није занимало „златно руно“. Њега је мамио научни пробој. Примена умних открића. Мада је у целом животу био штедљив, зарада га није много привлачила. Наће двојицу младих људи, вољних за рад, и предаде им своје, тек разрађено бродарство: и паробродић, и шлеп, са свим искуством и могућностима у изгледу. Тако постаде ново *Бродарство Јездића и Бакарића*.

Три године развијала се једна мала, али занимљива грана комбиноване пловидбе Савом и Колубаром, и проказивала даљи, савременији пут. Али држава не притече нимало упомоћ, а добоше и сушна лета и често нагонише младе бродовласнике да прекидају пловидбу за Обреновац. Мало помало, па се и они окретоше кориснијим линијама, и крајем лета, 1926. сасвим напустише паробродство Колубаром. За њим је путнички свет искрено жалио.

4.

На једном састанку „Мајстор Мика“ ме јако збуну чудном жељом: да напишем причу о Зврнкапи. Да му на неки начин оживим чудног пријатеља, истинског Диогена али не оног из Синопце, већ дивљег Србина који није живео у замишљеном бурету, нити у стварном питосу (огромном ћупу за вино, уље, жито или воће), већ — у чамцу, на Сави. „Изврн-капу“ знао је сав бродарско-рибарски свет, и свако га је звао упрошћено: *Зврнкапа*. Живео је сасвим одметнички на реци, одметнички је, и чудно, умро у часу највећег поготка, можда у целом животу! Ругао се судбини, која га је ипак свирепо изиграла. А без њега Мики Аласу — пуста Сава! Где год се задржи, недостаје му на страни пријатељ, једино људско биће коме је често и сам позавидео, и можда помислио: „Да нисам Мика Алас, највише бих волео бити — Зврнкапа!“... А сад ниоткуда стреластог чунића да сиво севне испред његових лапгаша, између ада. Да испадне из једног, и упадне у друго зеленило и за собом остави утисак препотопског гуштера... Где год заноћи, увек се Мики причињало да ће се опет наћи и распричати до дубоко у ноћ... Све више је жалио за њим, и све више желео да га некако оживи; макар причом.

Двапут више времена утрошио сам у израду приповетке, али Мика је био разочаран што ја, речни капетан, баш нимало не познајем живот риба и рибара. Поново ми је одржао цело предавање... Тек после друге прераде насмешио се и у неприлици слегао раменима: познао је себе у причи, а на то није ни помишљао!... Новела је објављена у књижевном часопису *Мисао* за јул — август 1932. Убрзо је унета у збирку *Девети вал*, с јако истакнутом посветом преко целе насловне стране: *Великом пријатељу малих људи рибара и бродара.....* Упао сам у тренутак грозничавог посла и предао књигу коју је он погледао мртво и спустио на полицу до писаћег стола, препуну књига и часописа. Одатле је некако нестало. Ни скоро признање Академије није га подсетило на њу!... Тек после пуних десет година, у повратку из ропства, кад ју је угледао код нашег заједничког пријатеља др-а Миленковића, дочепао је и развио. — „А кад је ово...“ У половини реченице све му је било јасно, и све је преживео као и многу подмуклост удеса, с којим се увек умео јуначки носити. А који нам се, и раније, обојици двапут, заједнички, свирепо наругао: први пут на води, други пут на земљи...

5.

У сећању ми је још само лепо време и драг улични сусрет с Мајстором. Хитао је некуд, приметио узбуђен. И сасвим преко навике пожали ми се: „Ових дана одлазим у *старо гвожђе!*“ — „Честитам. Сад ћете моћи још више радити.“ — „А, не, не! С одласком у пензију и *ја свршавам!* И ту се баш ништа не да измекнути.“ — Још не верујући да и такав човек може имати какву Ахилову пету, уверавао сам га да сам у младости само прижељкивао дан кад ћу стећи право и на најмању пензију, само да имам основ за живот, да бих се могао сав предати...“ И био сам срећан кад сам то постигао... Да, да: први пут у 34. години! — „Наопако! Ја бих пресвиснуо!... И сад се не мирим лако с том првом својом смрћу!“

Враћао сам се канцеларији у министарству просвете, и прво свратио у кабинет. Министар је био наш ратни друг, „солунац“. Испричах му тако мало вероватну ствар, и скоро јаукнух: „Зар држава и друштво целог људског века спремају генија у научнику или војнику за то да га, чим напуни 35 година службе, здравог и у најразвијенијим способностима шаљу у — старо гвожђе?!“ — „А шта ми можемо; закон је...“ — „А зар та, *највиша воља*, не може мало помаћи пропис?“ — „Може, може, господин-министре!“ — упаде помоћник: „уместо да шаљемо у двор указ о пензији, ми да у финансијски закон убацимо продужење службе изузетно даровитим научницима... а потом у Измене и допуне закона — нов пропис; уместо 65 да цензус буде 70 година.“

Министар радосно прихвати предлог и нареди хитно извршење.

На првом састанку Мика похита да ме обрадује новошћу, да се у министарству родила срећна идеја о продужењу службеног стажа... Загледа се у ме, испусти реч и нагло помодри. (На њему се тако изражавало јаче узбуђење). Прасну у смех и овлаш ме загрли с леђа, (никад се није много подавао нежностима), и остаде подуже мрко насмешен.

О томе међу нама никад више не паде реч.

Пензионисан је тек 21. октобра 1938. у 71. години живота.

6.

Караи је једно време био у Рибарској заједници, потом је предат управи двора. Пре него што је (око 1930) продат и однесен на неко језеро у Босни, где му се сасвим замео траг, чуо сам да је познати паробродоћ прекрштен, и да ради под новим именом: МИКА АЛАС.

Да ли је то учинила управа двора, по жељи принца Борћа, великог пријатеља и рибарског друга Мике Петровића, или неки трећи власник — није ми познато... У сваком случају то је био први и једини споменик нашем заслужнику, још живом човеку, подигнут на превртљивим речним таласима.

7.

Пре шездесет година, у почетку познаства и пријатељства, у путу и на пароброду Српског бродарског друштва у ком је био члан управе, а ја службеник, замолио сам га да ми каже — шта га је задобило за студије математике... „Мој друг, а ваш ученик, Станислав Винавер, рекао ми је — тражење истине?“ Мика се насмешио мркосветло, и одмерио кратко:

— „Математика је највиша поезија!“

Музичка весела са „сузовцима“ имала су карактер почасног и пријатељског гостовања, иза ког се није смело осетити да је домаћин почастован присуством тако крупних имена и положаја у друштву. „Пословна дисциплина“ тих високих интелектуалаца била је врло висока. Био је довољан само један „Мајсторов“ поглед или миг, па да се сви баце на посао, или да га прекину и да се предаду одмору. Или да пођу. Нико није смео без правог оправдања изостати; свако се позиву одазивао тачно на време, и остајао „на служби“ доклегод Мајстор не оцени да је било довољно. Да се и то вече лако не заборави.

Из низа Микиних племенитих шала и духовитих угурсузука често је издвајан случај с неким гостионичарем на крају старог Београда, који се због слабе посете нашао пред пропашћу.

А имао је повећу породицу, па још био и ратник. Дочује то Мика и незван бане му пред пивницу и стане свирати. Свет нагрне. За једну ноћ се рашчује старим и малим Београдом да у тој и тој гостионици свира С у з. Наредне ноћи није било места ни пред пивницом. Чудесни оркестар који је примао само јело и пиће, није хтео да чује ни за какву било награду. После пет или шест цумбус-ноћи, кад је Мика „дао отказ“, гостионичар је јаукнуо за њим и понудио му пола целог прихода! И остао запрепашћен што још има људи који не раде за паре! . . . Једини он није знао ко га је извукао из банкрота, — док се Мика није удаљио . . .

Кад окончача какав већи математички напор, ето га у посету, непријављен. Драге пријатеље волео је да обрадује. Или се јавне телефоном:

— Хоћемо ли, капетане, да се мало *пролудирамо*? . . . Код мене, код Вас, или на неком трећем месту?

И — речено, учињено! . . . Низао је за собом успомене, за робљавао људе. Веселе са „сузовцима“: свирка, песма, игра и шала — нису се завршавали пре навршеног четвртог часа новог дана. Свуноћ се пије — никад нико не препије. Као Симу Паңдуровића и Милана Ракића, ни Мику Аласа никад нико није видео пијаног. . . Пио је само вино и захтевао је да буде старо, укусно, а било му је свеједно да ли је бело, румено или црно. У току целе ноћи водио је свој оркестар као *примаиш*, и немилице се трошио да задовољи каткад и непознате. И ако је шала кипела, весеље је увек остајало на некој академској висини. И у највећој раздраганости Мика Алас, врло близак свакоме, ипак је остајао на извесном удаљењу од свакога, сем Јеленка и школских другова. . . на граници коју нико није прекорачивао. Срдачан, мио и освојан, ни у највећем весељу никад се није заборављао, никад ни с ким није се *тикао*, или братимио, а сваког је запајао братском присношћу.

8.

Са својих честих путовања на конгресе и изложбе, скоро увек нам се јављао, као рођеним. Макар и с неколико речи на лепој дописници, или посетници, ако друге није при руци. С далеких путовања слао је и писма. Чим стигне кући и одмори се, ето га с целим материјалом, обично с вечера, и прво предавање одржи у нашој кући, нама двома. Био је увек готов да га понови и нашим пријатељима песницима Паңдуровићу, Милосаву Јелићу, и другим. С Миланом Богдановићем је био разговоран, али никад раздраган. Мика Алас је умео певати и речју, не само гудалом. Оно што је он причао, било је често као и доживљено. Кад год нас је забављао, имао сам врло јак утисак, да тај чудни човек брзе и јаке, кремен-речи, светле као варница, више живи за нас, неголи за себе . . .

Често ми је долазио у Клуб независних књижевника који сам основао с Пандуровићем, Јелићем и Милом Крпом крајем 1930. Био је очаран Јелићевим уметничким снимањем војничких ликова, и долазио је скоро на сваки недељни састанак. Кад сам ја изабран у ПЕН-клуб, он је и тамо долазио, мада видно уздржљивије. Свечано одело и укоченост међународних прописа нису му се свиђали. Кад је приметио да сам с председником Ракићем, сашаптао се, одмах је погодио да ћемо га акламацијом изабрати за члана — што је тада била велика част — дигао се, захвалио и одбио. Винавер је дрско изјавио, да његов бивши професор — није књижевник. Ја сам се оштро окосио на млађег друга, као и многи други, а Мика је устао, и јако потамнелог лица изјавио: „Винавер је на жалост у праву, ја нисам књижевник!” Винавер се повлачио и детињасто смешио, као на промашену шалу из „пантологије” и мораде изјавити да је, због др Микиног одступања много више изгубио ПЕН-клуб, него Мика Алас... Ипак нам је Мика приредио рибуљу вечеру и открио големе могућности праве духовне забаве, које смо изгубили с његовим одбијањем чланства...

9.

Једног преподнева упаде ми у канцеларију министарства просвете и још с врата пружи нову књигу. Уверен да је опет нешто о рибарству расклопих је и преко посвете загледах: цифра до цифре! Језик који је за мене удаљенији од Нептуна!

— Није ово за ме, Господине Професоре!

— Не мари, капетане; нек стоји у вашој књижници поред осталих мојих књига.

— Зашто да у штампану хартију сахраним дело, у које никад нећу моћи ни загледати, а ова би књига, не љутите се, *могла некога усрећити*. Колико је ваших ученика који би уздрхтали и на саму помисао...

Мика се мало замисли па диже главу и ћутом прими књигу натраг.

Сви пријатељи и тадашњи носиоци министарства просвете: Никола Половина, Столе Стојановић, др Никола Константиновић, Лазовић, напали су ме безобзирно, Вишеслава можда најоштрије. Она која није могла гледати потковане ципеле на паркету, грцала је од јада што је њен супруг могао одбити најплеменитији дар... Зачудо, ја сам остао миран, и свог поступка не стидим се ни данас.

10

Једном у разговору запањи ме Мика одлучном изјавом, да су наши Цигани-свирачи недаровити музиканти... „Сви, сви! Чак и ваши шабачки Цицварићи!... Свирао сам са свима и уверио се да је све само занатисање!... Изузетак је „Мија из

Јагодину", (Сеферовић). Свирао сам и с њим, па сам му после ишао и у госте. Његово гудало чара и открива чудесне светове. Неколико јутара проводио је у јагодинском лугу, вребајући славује кад се стану натпевати; да сними њихову песму. Дуго се мучио, али је бар успео. После је одлазио у луг да вара славује; да их изазива и да се натпева с њима, до малаксалости!"

Славуј Мије Јагодинца први пут је свиран у *Дарданелима* у Београду и начинио је русвај. За врло кратко време освојио је целу Србију и владао је њом, деценијама.

11.

Мика Алас имао је врло драгог пријатеља у очном лекару др-у Милу Миленковићу, рођеном Београђанину, тада са службом у Ваљеву. Забављао се с њим и раније, и одлучио да му собом донесе пријатност уочи једног Божића. И по снегу и вејавици с виолином кренуо најдосаднијим возом у Србији — с бесконачним задржавањем у Лајковцу, — за Ваљево. Кад тамо — домаћин са женом отпутовао у тазбину, чак у Прокупље. Сваки би добар Србин такав промашај испратио псовком, и покушао би да се читав врати кући, а Мика Алас се замислио за тренутак, па замолио адресу др-Милове таште и шурака, и даноноћним возом и мучним везама, са спавањем на голим клупама, на Бадње вече закуцао је на врата те и те породице у Прокупљу... У тренутку благоданског расположења упао је из вејавице човек у шубари с ћеманетом и огласио се — гостом њиховог госта. После првог и схватљивог запрепашћења, настала је неописива божићна радост, весеље и лумперајка која је трајала неколико дана и ноћи, с нешто предаха за најнужнији одмор.

